

'Sang Bruta' en clau d'humor

Cada tarda a les 16'30h, i de dilluns a divendres, Catalunya Ràdio emet aquesta radionovel·la original de Quim Monzó i Sergi Pàmies que ja porta més de 100 capítols parodiant la realitat més normal i corrent de la vida diària.

A les acaballes del passat mes d'agost, Sergi Pàmies i Quim Monzó reben un encàrrec de Catalunya Ràdio: el dia 3 de setembre ha de començar una radionovel·la divertida i poc seriosa que s'emetrà cada tarda a les 16'30h i, per tant, ha de dirigir-se a una audiència molt heterogènia. Llampant, els dos escriptors es feren més amics que mai i es posaren a dibuixar els principals fils de la història que titularien *Sang Bruta*. ¿Per què? Els autors ho tenen molt clar i molt après. La resposta és evident, "a totes les radionovel·les, fotonovel·les i telesèries es descobreixen tard o d'hora històries de sang". I en aquest sentit, fins i tot la sang blava és bruta i es barreja amb la sang dels plebeus. Les dues són igualment brutes, perquè en el fons tothom té embolics estranys, marros familiars. I per això, sovint escoltem a la sèrie que "un rictus de sospita enfosqueix l'expressió facial del rostre monegasc de la cara principesca" de l'Estefania, personatge que viu tot un seguit d'amors i desamors amb l'Oriol, membre de la Policia Autònoma. I és que en el fons, diu Quim Monzó, "la sang és guarrindonga".

Així, doncs, a partir d'aquestes premisses i des del mes de setembre fins al canvi de programació de l'estiu, amb Albert Rubio com a cap de programa ("el jefe"), amb Jaume Villanueva a la direcció, i amb Manel Bernat com a muntador, Dolors Martínez, Alfred Celàia, Rosa Romero, Paco Vila, Dolors Busquets, Pepa Palau, Oriol Camps i Joan Anton Ramoneda posen la

"Sang Bruta" té tots els elements característics de les radionovel·les.

veu i l'ànima dels personatges i del narrador, i fan possible aquest teatre invisible, aquesta comèdia i paròdia on tenen lloc els amors, les passions, els interessos creats i les ambicions de les persones més humanes. I és que a la ràdio tot és possible.

MARCATS PER LA IRONIA DELS AUTORS

Fer una radionovel·la, sens dubte, no és gens fàcil. És el treball de molts i els interessos de pocs. La coordinació entre el treball dels autors, les

seves intencions i la seva concepció de la història amb la interpretació d'uns actors va ser especialment difícil dels primers capítols perquè no es posaven d'acord amb el to que havia de prendre la història. Per als autors és un treball setmanal, però per als actors és diari. I a tot això cal afegir l'escassetat de mitjans necessaris que ofereix Catalunya Ràdio.

Cada dia cap a la una del migdia, actors, muntador i director es reuneixen per enregistrar el capítol del dia. Durant aquestes sessions d'enre-

gistrament, on EL TEMPS ha pogut ser present, el somriure regna per la seva omnipresència. Abans d'enfrontar-se al micròfon, llegeixen el guió i rectifiquen la interpretació d'acord amb les recomanacions de Jaume Villanueva, el director. Es tracta d'encarnar personatges farcits d'ironia.

Pel que fa a les dificultats amb què van trobar-se els actors i el director, Jaume Villanueva destaca que "es tracta d'una radionovel·la escrita en clau d'humor, amb certa ironia que ens han marcat Quim Monzó i Sergi Pàmies. Això

vol dir que s'ha de tractar amb un clima de realitat, on la gràcia està implícita en la situació i en els diàlegs. Per tant, el que resulta més difícil és donar-li aquest aire de realitat, de quotidianitat, on sembli que tot és possible que passi". I, evidentment, a *Sang Bruta* passen les coses més grosses.

MARCATS PEL PRESSUPOST

Tanmateix, però, les dificultats no s'acaben aquí. Els autors, Quim Monzó i Sergi Pàmies, també ens han dit la seva. La història que ells conceben no és l'adaptació d'un text seriós, sinó que està purament

D'altra banda, a l'hora d'elaborar els guions, els autors no poden oblidar que només compten amb set veus. Aquesta és una mancança molt "traumàtica" perquè limita moltíssim les possibilitats d'ampliar la gamma de personatges. Així, doncs, afirmen que és "una història nor-

dités..." ens anuncien Monzó i Pàmies.

UNA HISTÒRIA DE PERSONES HUMANES

Alguns poden preguntar-se el perquè d'una radionovel·la a finals del segle XX. Fins i tot molts pensen o pensaven que ja no n'ha havia. Durant molts anys hi ha hagut un cert refús, en pensar que radionovel·la és sinònim de franquisme perquè fou aleshores quan es trobava en l'etapa de més èxit, precisament perquè tracta de distraure l'atenció dels oients amb històries de persones molt humanes amagant els aspectes més polítics de la vida quotidiana. Tanmateix, se n'han continuat fent i, sobretot, se n'han continuat escoltant. Actualment, però, són les telesèries, *els culebrons*, els que afecten d'una manera majoritària i continuada a la població més àmplia i heterogènia. Per tant, tothom ha estat afectat en major o menor mesura per aquests gèneres, bé sigui per les radionovel·les, per les fotonovel·les o per les telesèries. Catalunya Ràdio té l'exclusiva en aquest sentit.

I *Sang Bruta*, com a bona radionovel·la, compta amb tots els elements que en són característics. Cal destacar-hi, però, la gran i forta capacitat de treball i d'imaginació dels seus autors, Sergi Pàmies i Quim Monzó, que ofereixen a la història diversos nivells de lectura. Hi ha oients que s'interessen per les peripècies dels personatges, i d'altres que, segons els mateixos autors, "es descollonen" amb el llenguatge o amb les còmiques situacions que tots hem viscut i vivim cada dia.

La capacitat de fer riure cada dia als altres portant escenes reals, normals i corrents al límit de la comèdia i de la ironia, francament, és molt més que fer una radionovel·la.

Maitte Ferrando i Quiles

JORDI MORERA

com és el fet que un nen de pocs mesos ja sap escriure a màquina i va a comprar cigaretes per al seu pare. O el fet que totes les dones es queden prenyades alhora, i ara desapareixen tot els nens perquè els han segrestat. És difícil, doncs, fer que tot això pugui semblar normal i corrent, com ha de ser.

A partir d'aquí, no ens sorprèn en absolut quan Jaume Villanueva ens conta que sovint han hagut d'aturar l'enregistrament perquè no podien seguir de tant de riure...

al servei de l'hora en què s'emmet, és a dir, per distraure, però sense oblidar la diversió a l'hora de fer-la i a l'hora d'escoltar-la. Es tracta d'una paròdia del text i no de la interpretació, per tant, "com que el que es diu són animalades, com més serioses es diguin més impacte provocaran" afirmen Monzó i Pàmies. Queda clar, doncs, que l'argument no existeix, perquè sobretot és forma i paròdia de les crisis i de les baralles que no tenen ni cap ni peus. "A nosaltres ens fa trempar més la forma que l'argument" revelen finalment.

mal portada al límit perquè la radionovel·la permet de fer-ho i perquè no disposem de tots els mitjans necessaris". D'aquesta manera els autors han de treballar amb personatges sense veu i fent martingales perquè cada dia hi hagi un capítol nou. Catalunya Ràdio no ofereix més actors per no augmentar els pressupostos de la radionovel·la i obliga, en certa mesura, a portar cap a l'absurd la història fins al punt que "aviat apareixeran bessons, començaran les relacions homosexuals entre els personatges i alguns seran hermafro-